

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โครงการหลวงอินทนนท์ ตอนที่ ๑
๑๑-๑๓ ม.ค. ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ โครงการหลวงอินทนนท์ ตอนที่ ๑ ๑๑-๑๓ ม.ค. ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น



ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ผ่านมา ท่านอาจารย์
สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และ คณะวิทยากรของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา
ได้เดินทางไปสนทนาธรรม ที่สถานีเกษตรหลวงอินทนนท์ หรือ โครงการหลวงอินทนนท์
บริเวณอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่



เป็นการเดินทางไปของท่านอาจารย์และคณะเป็นประจำทุกปี ในช่วงนี้ ด้วยความเอื้อเฟื้อดูแลจัดการทุกอย่างดีเยี่ยมงดงาม น่าประทับใจตลอดการเดินทางของชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าได้ทราบจากคุณจิมมี่ (คุณดนิตฤ สุนทรพานิช) ว่า มีการเตรียมการคัดเลือกสถานที่พร้อมทั้งดูรายละเอียดต่างๆ ของเรื่องที่พัก เพื่อความสะดวกสบายของท่านอาจารย์ และสหายธรรมที่จะเข้าร่วมการสนทนาในครั้งนี้เป็นอย่างดี เป็นที่พักที่ได้มาตรฐาน มีความสะอาด สวยงาม มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครันท่ามกลางบรรยากาศที่สวยงาม สะพรั่งไปด้วยต้นไม้ ดอกไม้ ในอากาศที่เย็นสบาย ไม่มีเครื่องปรับอากาศเลย เพราะมีอากาศที่หนาวเย็นอยู่แล้ว

คณะของท่านอาจารย์ได้เดินทางไปถึงในราวบ่ายโมง มีการจัดเตรียมอาหารกลางวันเป็นมื้อแรกไว้คอยต้อนรับทุกท่าน ด้วยกลิ่นอายและรสชาติชวนให้นึกอย่างแท้จริง คือ ขนมจีนน้ำเงี้ยว ไข่อั่ว แคนหมู ผัดผักรวม และ สลัดผักสดๆ ซึ่งได้ทราบจากพี่โจ (คุณจรัล ปานุราช) ว่า ได้เตรียมผักสดๆ นานาชนิดจากสวนของพี่โจมาไว้บริการทุกๆ ท่าน ตลอดเวลาสามวัน

ถึง ๕๐ กิโลกรัมด้วยกัน เป็นความประณีต ใส่ใจในการให้ของพี่และทุกคนที่เชียงใหม่อย่างยิ่งครับ



มาครั้งนี้ ตรงกับช่วงเวลาที่ดอกนางพญาเสือโคร่ง หรือ ซากุระเมืองไทย กำลังผลิดอก
 บานสะพรั่งพอดี ทำให้บรรยากาศโดยรอบที่ปกคลุมที่สนทนธรรม สวยงามน่าประทับใจ
 เป็นอย่างยิ่งครับ

ไม่เพียงเท่านั้น ชาวชมรมบ้านธัมมะ มศพ.เชียงใหม่ ยังมีใจกรุณา มอบผ้าพันคอที่ชาวชมรมบ้านธัมมะ มศพ. เชียงใหม่ได้พร้อมใจกันถักทอขึ้นเพื่อการนี้โดยเฉพาะ และถุงเท้าแสนสวยน่ารัก ไว้ให้ทุกท่านใส่นอน เพื่อป้องกันความหนาวเย็น รวมทั้งปฏิทิน ล้ม สาหร่ายน้ำจืดอบแห้ง (โก) ของฝากเลื่องชื่อมีแห่งเดียวคือจังหวัดน่าน สำหรับท่านในที่พัก เป็นการให้ที่คิดถึงสุขภาพของคนรับจริง ๆ กราบอนุโมทนาครับ หลังรับประทานอาหาร ทุกท่านได้แยกย้ายเข้าที่พัก และได้ออกมาเดินชมบรรยากาศภายในบริเวณสถานีเกษตรหลวงแห่งนี้ ซึ่งกำลังเบ่งบานไปด้วยดอกไม้ นานาพรรณและที่สำคัญ เป็นกุศลวิบากอย่างยิ่ง ที่การเดินทาง



ขณะที่มัวเพลินเพลินกัน
 อยู่ นั้น ก็ได้ยินว่า ท่านอาจารย์
 กำลังเดินไปชมน้ำตกสิริภูมิ
 ข้าพเจ้าย่อมไม่ละโอกาสที่จะได้
 ติดตามท่านไปแน่นอน เพราะ
 การได้ติดตามท่านไปนั้น เป็น
 โอกาสให้กุศลจิตเกิดได้ง่าย และ
 นอกจากกุศลวิบากทางตาที่ได้
 เห็นสิ่งสวยงามแล้ว ยังจะได้รับ
 สิ่งที่มาค่ามิได้คือ พระธรรม ที่ไม่ว่าท่านจะอยู่ ณ ที่ไหนๆ ท่านก็ไม่เคยว่างเว้นจากการกล่าวธรรม
 เลย นี่คือนิสัยที่ทำให้ข้าพเจ้า และ
 ทุกๆ ท่าน ซึ่งมีบุญอันได้กระทำ
 ไว้ดีแล้วแต่ปางก่อน ได้มีโอกาส
 อันแสนวิเศษ ในสถานที่พิเศษ
 เป็นโอกาสอันเลิศที่เกิดขึ้นสะสม
 และดับไป หมดไป ไม่กลับมาอีก
 เลยในสังสารวัฏฏ์ ก็สิ่งใดเล่า ที่
 ควรสะสมไว้ในจิต อันจักเป็นที่
 พึ่งได้ นอกจาก อริยทรัพย์ อัน
 ประเสริฐ ที่บุคคลควรมีไว้ สะสม
 ไว้ ยิ่งกว่าทรัพย์อื่นใดในโลก



อริยทรัพย์ ๗

สัทธานัง ททรัพย์คือ ศรัทธา

ศีลธนัง ททรัพย์คือ ศีล

หิริธนัง ททรัพย์คือ หิริ

โอตตปปะธนัง ททรัพย์คือ โอตตปปะ

สุตธนัง ททรัพย์คือ สุตะ

จาคธนัง ททรัพย์คือ จาคะ

ปัญญาธนัง ททรัพย์คือ ปัญญา

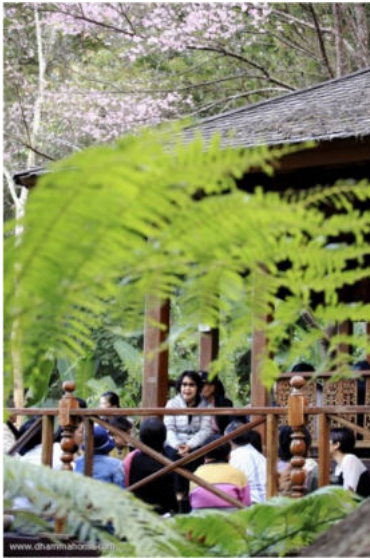
ไม่ว่าจะเป็น ณ สถานที่ใด ณ เวลาไหนๆ ก็เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่บุคคลที่ได้สัมผัสมาในธรรม จักมีโอกาสดำบารม สะสม ความรู้ ความเข้าใจในธรรมเพิ่มขึ้น เมื่อได้มีโอกาสนั่งใกล้บัณฑิต ผู้นั้นย่อมไม่ละซึ่งโอกาสนั้นเลย



“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็ทรรพคือสุตะ เป็นไฉน ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวก ในธรรมวินัยนี้ เป็นพหูสูต ทรงสุตะ สังสมสุตะ เป็นผู้ได้สดับมามาก ทรงไว้คล่องปาก ขึ้นใจ แทงตลอดด้วยดี ด้วยทวิปฏิฐิ. ซึ่งธรรมทั้งหลาย อันงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถ ทั้งพยัญชนะ บริสุทธิบริบูรณ์สิ้นเชิง นี้เรียกว่า ทรรพคือสุตะ.”



"...บางคนมีทานุพนิสัย คือมีอุปนิสัยในการให้ทาน ให้
สะดวกสบาย ง่าย คล่อง เร็วมาก บางคนมีสติอุปนิสัย คือ
มีกาย วาจาที่อ่อนน้อม สงเคราะห์ช่วยเหลือคนอื่นเป็น
ชีวิตประจำวัน แต่ภาวนูปนิสัยเป็นกุศลที่ทุกคนควรจะ
เริ่มสะสม..."



"...ท่านอาจารย์ เป็นผู้เกิดมาเพื่อความเข้าใจ ของ
ผู้ที่สั่งสมเหตุที่ดีมา ที่จะได้ฟังพระธรรม ผู้ที่ได้รับ
ประโยชน์จากพระธรรม ได้รับประโยชน์จากใคร ก็
จะมีความปรารถนาดี ให้ผู้นั้น มีอายุยืนนาน ชีวิต
ของผู้ที่มีปัญญา ยังมีอายุยืนนานเท่าใด ก็ยังจะ
เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นมากเท่านั้น..."

(ตอนหนึ่งของคำกล่าวบูชาคุณ

โดย คุณคำปิ่น อักษรวิสัย)



"...ปัญญาจะเกิดขึ้นได้ต้องมาจากปรียัติธรรม พระอริยสาวกทั้งหลายอาศัยแล้ว จึงถึงความเป็นสังฆรัตนะ ปัญญาที่ประจักษ์แจ้งลักษณะของสภาพธรรมเกิดจากการฟังพระธรรม ผู้ที่เห็นคุณของพระรัตนตรัย มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ ย่อมไม่ขาดการฟังพระธรรมซึ่งเป็นปรียัติธรรม ข้อสำคัญที่สุดสำหรับผู้ฟังพระธรรมและศึกษาพระธรรม คือ ต้องรู้ว่า เพื่อน้อมประพฤติปฏิบัติ ตาม เท้าที่สามารถจะกระทำได้ อย่าได้เป็นผู้ที่เพียงฟัง จึงชื่อว่า เป็นผู้ที่เคารพในพระธรรมจริงๆ..."



"...เพราะฉะนั้น ในชาติหนึ่งๆ ที่ทุกท่านอบรมเพื่อที่จะให้ถึงพระนิพพาน ก็จะไม่พ้นจาก ฟังให้เข้าใจ พร้อมกับเป็นผู้มีปกติ อบรมเจริญสติปัฏฐาน แม้ทีละเล็กทีละน้อย วันละนิด วันละหน่อย หรือว่า ชาติละนิด ชาติละหน่อย ก็ตามแต่ แต่นี่คือ การอบรมเจริญปัญญา เราจะไม่เอาอย่างอื่นเลยไม่ได้ ต้องการสติมากๆ เอามาทำไม? เอา

สมาธิมากๆ เอามาทำไม? ถ้าไม่รู้ลักษณะของ สภาพ
ธรรม ที่กำลังปรากฏ ตามปกติ ตามความเป็นจริง ซึ่งจะ
ต้องอบรม ด้วยการฟัง ในขณะที่กำลังเป็นการภาวนาอยู่
คือ อบรมไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเข้าใจขึ้น สติปัญญา
เกิดระลอกขึ้น พิจารณาจนกระทั่งรู้ จนกระทั่งแจ่ม
แจ้งขึ้น จนกระทั่งชัดขึ้น..."





ในตอนค่ำของวันแรก ที่โครงการหลวงอินทนนท์ หลังจากรับประทานอาหารค่ำเสร็จแล้ว ท่านพลเอกสพรั่ง กัลยาณมิตร ได้กราบขอความเมตตาจากท่านอาจารย์ ได้ให้โอกาสสนทนาธรรมนอกรอบแก่สหายธรรม ซึ่งท่านอาจารย์ได้มีเมตตาสนทนาที่ห้องโถงรับแขกของเรือนพักที่สมาชิกชมรมบ้านรั่มมะ มศพ. เชียงใหม่พักอยู่ ข้าพเจ้าขอนำข้อความสั้นๆ ที่มีความไพเราะอย่างยิ่ง มาฝากทุกๆ ท่านในตอนนี้อย่างนี้



นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ



อ.อรรณพ

(ปฐมทารุณธสุตฺร) เป็นพระสูตรที่พระองค์ท่าน ทรงแสดงพระธรรมริมฝั่งแม่น้ำคงคา ด้วยพระญาณของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็สามารถที่จะอุปมา ให้เข้าใจธรรมะ แล้วก็ให้เข้าใจสภาพของแต่ละบุคคล ว่ารอด หรือไม่รอด นะครับ ทรงอุปมาบุคคลว่า เหมือนกับท่อนไม้ ซึ่งท่อนไม้เนี่ย ลอยมาในแม่น้ำคงคา จะมีท่อนไม้สักกี่ท่อน ที่จะเล็ดลอด รอดเนี่ยที่ว่ารอด ออกไปจนถึงมหาสมุทรได้ ซึ่งสมุทรก็หมายถึงฝั่ง คือ พระนิพพาน คือการพ้นจากทุกข์ทั้งปวง เพราะฉะนั้น ก็มีทั้งท่อนไม้ที่ ติดฝั่งนี้บ้าง ฝั่งโน้นบ้าง ขณะนี้ กำลังติดอยู่ฝั่งนี้ไหม? หรือ ติดฝั่งโน้น?

ฝั่งนี้ ก็คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ซึ่งเป็นสภาพที่เป็นภายใน เป็นเครื่องต่อ บ่อเกิด ที่เป็นภายใน เพราะมีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จึงมีการเห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัส เพราะฉะนั้น มีความเป็นเรา ที่อยากให้ตาดี ใสมั้ยครับ? ท่านก็แก้ไว้ในอรรถกถาว่า บุคคลทั้งหลาย ย่อมมีความติดข้องในตาว่า ตาของเราชัดเจน ตอนหนุ่มสาว ตอนเด็ก มองไกลก็ชัด มองใกล้ก็ชัด ก็มีความติดข้อง พอตอนอายุมากขึ้น มีความเสื่อมไป ก็มีความทุกข์เพราะความติดข้อง ในความที่อยากให้ตานั่นดี พอตาเสื่อมไป แปรปรวนไป ก็ทุกข์ เพราะฉะนั้น ก็ติดในตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเป็นสภาพที่เป็นภายใน แม้กระทั่งสภาพของใจ ซึ่งเป็นนามธรรมหลัก เราก็ตีตว่า "เป็นเรา" อยู่ตลอด พอใจ ชุ่นข้อง เดือดร้อน พอมีโสมนัส ดอกไม้สวย มาที่นี้ นะครับ ทุกอย่างก็เป็นอารมณ์ที่น่ายินดี ติดข้องหนักหน่วงอย่างยิ่ง ที่ท่านอาจารย์ก็พูดเมื่อวันอาทิตย์เหมือนกัน อารมณ์ฉาบฉวย ฝุ้งสัปดาห์เหมือนยาก แต่เป็นชีวิตประจำวัน





เพราะฉะนั้น เราได้เห็นรูป ก็ติดๆๆ ก็เพราะมี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ติด สี เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ แล้วก็ สิ่งต่างๆ ที่ปรากฏทางใจ ก็เหมือนฝัน นั่น คือ อายตนะ ภายนอก ก็ติดอยู่อย่างนี้ ท่อนไม้ นั้น ก็จะมีทางไปสมุทร ได้ไหม? ไม่ได้ ก็ติดฝั่งนี้บ้าง ฝั่งโน้นบ้าง บางท่อนก็จมลง ในท่ามกลาง คือ ท่อนไม้ที่ถูกพวกหิน พวกทราย ทับถม จนหนัก ก็จมลงไปในแม่น้ำ เปรียบเหมือนโลกะ จมลงใน ห้วงของความติดข้อง ไม่ได้พ้นไป เพราะฉะนั้น ท่อนไม้ เหล่านี้ ก็ไม่พ้นไป ท่อนไม้บางอย่าง ก็ถูกมนุษย์จับเอาไว้

ยัดเอาไว้ อย่างท่อนไม้ลอยมาในน้ำ ก็มีคนเอาท่อนไม้ไป
ใช้ประโยชน์ได้ก็จับเอาไว้บ้าง เอาไปทำแพ ทำอะไร
ท่อนไม้นั้นก็ไม่ได้ลงไปในสมุทร พวกเราเหมือนอย่างนั้น
ไหม? เหมือนอย่างนั้นเลย ติดคนโน้น ติดคนนี่



ขนาดในอรรถกถา ท่านพูดถึงพระภิกษุ อุตส่าห์บวชแล้ว
ควรจะคลายจากความติดข้อง ในหมู่คณะ ก็ยังไปติดกับ
คฤหัสถ์ คฤหัสถ์สุข ก็สุขกับเขา ทุกข์ก็ทุกข์กับเขา พวก
เราติดกลุ่ม ติดหมู่ไหม? พอทุกข์ เราก็ทุกข์ด้วย พอเขาสุข
เราก็เฮฮา สุขไปด้วย เพราะฉะนั้น ก็ติดอยู่อย่างนี้ เกิด
ชาติแล้วชาติเล่าก็ชอบคน ที่ท่านอาจารย์บอก แหก ชอบ
แหก ชอบคน แต่จริงๆ แล้ว เป็นสภาพธรรมะ เพราะไม่รู้
อย่างนี้



และ อีกแบบหนึ่งก็คือ เป็นท่อนไม้ที่ถูกอมมนุษย์จับไว้ อันนี้ก็เป็นสำนวนนิดหน่อย ก็คือ ดีขึ้นมาหน่อย อบรมเจริญกุศลต่างๆ แต่หวังจะไปเกิดที่ดีกว่ามนุษย์ คือ เทวดา เทพ พรหม ต่างๆ ก็ติดอยู่ในภพ ไม่พ้นจากภพ ก็จมอยู่ในห้วงน้ำนั้นอีกแล้ว ก็อยู่อย่างนี้ บางอย่างก็เฝ้าใน เป็นท่อนไม้ที่เฝ้าในภายใน ก็คือ กิเลส อกุศล ซึ่งก็มีข้อความที่ท่านแสดงว่า เหมือนกับขยะ จิตใจเหมือนมีขยะ ที่พระวิหารเชตวัน ท่านอาจารย์ก็บอกว่า เบิกบานอยู่บนกองขยะ ดีใจ พอใจ สุขใจ อยู่บนกองขยะคือกิเลส ที่เฝ้าในภายใน ก็เพราะว่า อกุศลเจตสิก เกิดประกอบกับจิต แล้วก็เฝ้าเลย อย่างนี้นะครับท่านอาจารย์ครับ ก็เลย ยากที่จะเอาตัวรอดครับ ท่านอาจารย์ครับ



ท่านอาจารย์:

ที่นี่ มีท่อนไม้กี่ท่อนคะ? (หัวเราะ) มีท่อนไม้เยอะแยะ แต่ที่นี่ ไม่ใช่ฝั่งแม่น้ำคงคานะคะ ไม่ว่าจะประทับอยู่ ณ สถานที่ใด และมีสิ่งใดที่ปรากฏ พระมหากษัตริย์ ก็ทรงแสดงความจริง ให้ระลึกได้ แม้ว่าเราจะได้ฟังเรื่องของพระอภิรรม หรือของพระสูตร หรือของพระวินัย หลายเรื่อง แต่ก็ลืมบ้าง ไม่คิดถึงบ้าง แล้วแต่ที่เราจะอยู่

ตรงไหน ที่นั่นก็สามารถที่จะเป็นที่กล่าวถึงธรรมะได้ แม้ว่าจะประทับอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา กับ พระภิกษุ ก็เป็นกาละ ที่จะได้เตือนให้พระภิกษุ ได้รู้จักตัวเอง ตามความเป็นจริง ตามที่ปรากฏในขณะนั้นคือท่อนไม้ที่อยู่กลางมหาสมุทร

เพราะฉะนั้น ทุกคนในขณะนี้ อยู่บ้านนี้ ที่นี้ หรือว่า อยู่กลางมหาสมุทรของอวิชชา มากมายระดับนั้นนะคะ เราเห็นมหาสมุทรกว้างใหญ่ มองไปสุดสายตาก็ยังเป็นน้ำอยู่ แต่ว่า ความไม่รู้และความติดข้อง ในสิ่งที่มีตั้งแต่เกิด แล้วก็ไม่ใช่ชาติเดียวด้วย ไม่ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ก็ตาม ก็ไม่รู้ความจริง ของสิ่งที่กำลังปรากฏ เช่น ในขณะนี้คะ มีสิ่งที่กำลังปรากฏ พังธรรมะ ก็คือ ต้องเข้าใจด้วยนะคะ ว่า ธรรมะ ไม่ได้อยู่ที่อื่นเลย แต่ว่า ไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ ก็เป็น ธรรมะ...





...พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริง เพราะฉะนั้น ต้องมีสิ่งที่มีจริง แต่คนอื่นยังไม่รู้ ไม่สามารถจะรู้ได้ เมื่อได้บำเพ็ญพระบารมีที่จะถึงความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระมหากรุณาว่า ถ้าพระองค์ตรัสรู้แล้ว ไม่ทรงแสดงพระธรรมใครเลยจะสามารถเข้าใจสิ่งที่มีจริงๆ ที่ปรากฏ ตั้งแต่เกิดจนตาย ก็ชาติ ก็ไม่สามารถที่จะรู้ความจริง ของสิ่งที่มีจริงๆ นั้นได้เลย

ด้วยเหตุนี้ พระมหากรุณาที่ได้ทรงบำเพ็ญพระบารมี ถึงความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกกาลที่จะอนุเคราะห์สัตว์โลก ให้สามารถที่จะเข้าใจความจริง เพราะว่าสัตว์โลกแต่ละหนึ่งเนี้ย หลากหลายมาก ตามอภิสาย แต่ว่าทุกอภิสายก็สามารถที่จะค่อยๆ ฟังสิ่งที่มีจริงๆ ให้เข้าใจถูกต้อง ตามความเป็นจริง

เพราะฉะนั้น ฟังธรรมะ ก็คือ ฟังสิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ กำลังปรากฏ จนกว่าจะเริ่มเข้าใจความจริง แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะรู้ความจริงนั้น ได้อย่างรวดเร็ว



...บางคน ฟังธรรมะ ไม่ได้ตั้งใจไว้ชอบ แม้แต่คำว่า ตั้งจิตไว้ชอบ ก็ไม่ใช่เรา เพราะฉะนั้น แต่ละคำที่ได้ยิน ได้ฟังแล้ว ลืมไม่ได้เลย ที่จะรู้ว่า สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เช่น สิ่งที่มีจริง ไม่มีใครสามารถที่จะบังคับบัญชาได้เลย เกิดแล้วหรือเปล่า? เพราะอะไรถึงได้ว่า เกิดแล้ว? เพราะกำลังปรากฏว่ามีจริงๆ ไม่ใช่เรื่องอะไรที่จะต้องกังวลเรื่องภาษา หรือเรื่องอะไร แต่ว่า ให้เข้าใจ ถึงสิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้ว่า เป็นสิ่งที่ควรรู้อยู่ เพราะอะไร? เพราะไม่รู้ จึงฟังให้รู้ ว่าสิ่งที่มีจริงๆ ความจริงคืออะไร?



จากการที่ไม่รู้มาตั้งนานแสนนาน เกินแสนโกฏกัปปีหรือ
 เปล่าคะคุณคำปั่น ต้องเกินแน่ๆ แล้วก็ ถ้าไม่ได้ยินได้ฟัง
 ต่อไป จะอยู่ต่อไปอีก เกินแสนโกฏกัปปีหรือเปล่าว่ แล้ว
 เกิดมาแล้วก็ต้องหายไปจากโลกนี้ หายไป หมายความว่า
 ว่า หากอีกไม่ได้เลยจะไปหาที่ไหนก็ไม่เจอ เพียงแต่ว่า ใคร
 จะหายไปก่อน และ หายไปไหนก็ไม่รู้ แต่ว่า ยังไม่หายไป
 ก็รู้ ว่ากำลังอยู่ที่นี้ แล้วก็เห็น แล้วก็ได้ยิน แล้วก็คิดนึก
 จนกว่าจะหายไป แล้วประโยชน์อะไร? ที่มาอยู่...แล้วก็...
 หายไป...



กราบเท้าบูชาคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
 ขออนุโมทนาท่านวิทยากรทุกท่าน
 และ ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านด้วยครับ

